

O čem se mluví Po úvodním dílu dnes přinášíme druhé pokračování seriálu Dr. Strasser o zdravých kopytech. K minulému dílu se vyjadřoval podkovář Ing. Jindřich Vinčálek, který se však dalšího komentování textu vzdal (více na www.jezdectvi.cz), takže naše redakce požádala o odborný komentář pedagogy z katedry speciální zootechniky České zemědělské univerzity v Praze.

Jak udržet zdravá kopyta?

Než začneme diskutovat o tom, jak lze zdravému koni zachovat zdravá kopyta, musíme se shodnout v názoru, čemu pod pojmem „zdravá kopyta“ rozumíme.

Autorka vychází z toho, že kopyto – jako každý orgán živého tvora – je schopno maximálního výkonu pouze ve zdravém stavu. Přitom tato maximální výkonnost úzce souvisí s druhově charakteristickými podmínkami životního prostředí. Na základě uvedených souvislostí můžeme definovat, že zdravá kopyta jsou v prostředí typickém pro koně také vysoce výkonnými kopyty.

V této druhé části pětidílné řady o koňských kopytech se budeme zabývat otázkou, co musíme udělat u zdravého kopyta, aby zdravým zůstalo i nadále.

Přirozené prostředí

Pro udržení zdravého kopyta je zásadně zapotřebí co nejdokonaleji imitovat přirozené životní prostředí, kterému se koně svým vý-

vojem přizpůsobili. V tomto momentě ovšem začíná největší problém v chovu koní, totiž jak zajistit těmto zvířatům podmínky (např. množství pohybu) odpovídající jejich druhu a tím pádem nezbytné pro udržení jejich zdraví.

Equidé – koňovití savci – se jako migrující zvířata přizpůsobili životu v otevřeném stepním terénu, ve kterém (aby během střídání ročních období našli dostatek výživy) denně

Vyjádření ke článku „Jak udržet zdravá kopyta“

Po přečtení článku nemohu jinak než reagovat na některá závadějící a mnohdy až nepravdivá tvrzení:

Ani jednou není v celém textu zmíněna v souvislosti s pohybem nejdůležitější přirozená potřeba koně - pastva! a dostatečně veliká pastvina!

Pomímím neobratné a neodborné způsoby vyjadřování jako „čerstvé povětrí“, „orgány jsou nastaveny na harmonickou souhu“ (v části pravidlo č. 1), „tělní bílkovina“, „tělesné výměšky“ (pravidlo č. 2), „patkové korunky“ (pravidlo č. 3), „snižování mechanismu kopyta“, „zhoršené zavěšení kopytní kosti“ a „rohové spirály“ (pravidlo č. 6), podlom není onemocnění kopyt! a celá řada dalších.

K pravidlu č. 2: Chudáci koně, kteří nejsou podestýláni a musí tak ležet na tvrdé podlaze, nebo nelehají vůbec. Při normálním podestýlání

u tzv. matracové podestýlky a její řádné údržbě a výměně určitě kůň nestojí „v jezírku moči“ a odpočine si, naopak na nepodestýlané podlaze stání zůstává pod koněm moč. Nepodestýlání koní je v přímém rozporu se zásadami welfare.

K pravidlu č. 3: Seno se dává většině koní vždy na zem, takže kůň ho nepřijímá „ve výšce stolu“. Jak se můžou při zvednuté hlavě koně více bořit do podestýlky přední části kopyt a současně dojíst k zesílenému tlaku na „rohové patky“, které jsou na kopytě vzadu? Absolutně nelogické tvrzení. Dalším nesmyslem je tvrzení, že stěny boxů nutí koně nést hlavu nefyziologicky vysoko. Kůň nikdy nekouká od země, takže „z důvodu své fyziologické potřeby bezpečí ve stádě“ má vždy, kromě potravního reflexu, hlavu vztyčenou. Rovněž použití termínu